

URZĄD PATENTOWY

B42/ 13/30

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20624.

Kl. 11 e, 18.

Václav Vlasák
(Praga, Czechosłowacja).

Segregator do listów z dwoma wspólnie odchylanymi trzpieniami lub pałakami segregującymi, które w położeniu zamkniętym są poziome, oraz z dwoma pałakami przedłużeniowymi, odchylanymi o 90° w płaszczyźnie poziomej.

Zgłoszono 9 czerwca 1932 r.

Udzielono 16 października 1934 r.

Pierwszeństwo: 15 czerwca 1931 r. (Czechosłowacja).

Wynalazek niniejszy dotyczy segregatora do listów z dwoma wspólnie odchylanymi trzpieniami lub pałakami segregującymi, które w położeniu zamkniętym zajmują położenie poziome, oraz z dwoma pałakami przedłużeniowymi, które mogą odchyłać się w płaszczyźnie poziomej o 90° i które pod podstawą posiadają rozwartokątne zagięcia, sprzężone ze sobą zapomocą łącznika.

W znanych segregatorach tego rodzaju połączenie pomiędzy odchylnymi pałakami przedłużeniowymi jest wykonane w ten sposób, że pałaki te mogą być odchylane razem tylko w tym samym kierunku. Jest to niedogodne z tego względu,

że pałaki przedłużeniowe nie są osadzone dostatecznie mocno i może się zdarzyć, że przy uchwyceniu w celu przesunięcia na trzpienie lub pałaki segregujące paczki listów, nasuniętych na pałaki przedłużeniowe, pałaki te ustawiają się ukośnie tak, iż trzeba je przytrzymywać ręką dokładnie na przedłużeniu trzpieni lub pałaków segregujących.

Inna niedogodność znanych segregatorów polega na tem, że do ścisłego czołowego dociskania trzpieni segregujących do pałaków przedłużeniowych trzeba stosować specjalne urządzenie, które podraża segregator, a ponadto czyni niedogodną jego obsługę. Wreszcie znane segregatory

wykazują również tę niedogodność, że tylko część szerokości podstawy może być wyzyskana do umieszczania listów. W znanych urządzeniach osie wahań pałaków przedłużeniowych są mianowicie umieszczone w płaszczyznach pałaków, wskutek czego pałaki po przechyleniu znajdują się w tej samej odległości od przedniego brzegu podstawy, co i osie.

Celem wynalazku niniejszego jest usunięcie wszystkich tych niedogodności. Istota wynalazku polega na tem, że w segregatorze typu, wymienionego na wstępie, łącznik rozwartokątnych zagięć pałaków przedłużeniowych jest umieszczony i wykonany tak, że jednoczesne ruchy pałaków przedłużeniowych odbywają się w przeciwnych kierunkach. Dzięki temu odchylenie się pałaków przedłużeniowych od kierunku trzpieni lub pałaków segregujących jest niemożliwe dopóty, dopóki na tych pałakach przedłużeniowych znajduje się choćby niewielka paczka listów, gdyż listy te nie pozwalają na odchylenie się pałaków w kierunkach przeciwnych, to znaczy na zmianę równoległego ustawienia pałaków. Segregator według wynalazku niniejszego pozwala na osiągnięcie, przy pomocy prostszych niż dotąd środków, ścisłego czołowego przylegania trzpieni lub pałaków segregujących do pałaków przedłużeniowych. W tym celu w obrębie rozwartokątnego zagięcia każdego pałaka przedłużeniowego jest umieszczona oś wahań, znajdująca się w takiej odległości od płaszczyzny, prostopadłej do podstawy i przeprowadzonej przez pałaki przedłużeniowe, jaka jest w przybliżeniu równa odległości osi wahań od przedniego brzegu podstawy. Dzięki temu, gdy podczas odchylenia pałaków przedłużeniowych ich końce zbliżają się ku końcom trzpieni lub pałaków segregujących, to ruch ten może być wyzyskany do wywołania nieznacznego wzajemnego docięcia się końców pałaków przedłużeniowych i

segregujących, ponieważ pałaki przedłużeniowe są utrzymywane w równoległym ustawieniu przez nasuniętą paczkę listów. Dzięki takiemu umieszczeniu osi wahań osiąga się również inne ulepszenie, polegające na tem, że cała szerokość podstawy względnie grzbietu segregatora może być wyzyskana do umieszczenia listów, gdyż pałaki przedłużeniowe po odchyleniu znajdują się na linii przedniego brzegu podstawy.

Pałaki przedłużeniowe mogą być, podobnie jak w znanych segregatorach, łączone ze sobą zapomocą jednego tylko łącznika. Według wynalazku, w odróżnieniu od znanych konstrukcyj, jeden koniec tego łącznika jest połączony z rozwartokątnym zagięciem jednego pałaka przedłużeniowego po jednej stronie osi wahań, a drugi koniec — z zagięciem drugiego pałaka przedłużeniowego po drugiej stronie odpowiedniej osi wahań. Takie umieszczenie osi wahań wymaga jednak, aby po odchyleniu pałaków przedłużeniowych łącznik nie znajdował się w martwym położeniu w stosunku do jednego z pałaków.

W innej odmianie wykonania połączenie składa się z dwóch łączników, które zewnętrznymi końcami są zaczepione o rozwartokątne zagięcia pałaków przedłużeniowych, a wewnętrznymi końcami — o dwa końce dwuramienną dźwignię wahadłową.

Wobec takiego umieszczenia osi wahań pałaków przedłużeniowych trzeba stosować specjalne narządy do ograniczania ruchu wahadłowego tych pałaków. W znanych dotychczas konstrukcjach stosowane były w tym celu czopy lub występy na podstawie. Takie narządy nie nadają się w segregatorze według wynalazku, ponieważ pałaki przedłużeniowe po odchyleniu leżą na jednej linii z przednią krawędzią podstawy, zatem do ograniczania ruchu wahadłowego pałaków przedłużeniowych służą końce znanych prostopadłych zagięć

przedniego i bocznych brzegów podstawy. Ponieważ zagięcia te są stosowane również do podpierania podstawy na grzbiecie segregatora, przeto wyzyskanie tych zagięć do dwóch celów przyczynia się do potaniania segregatorów.

Na rysunku uwidocznił przykład wykonania segregatora według wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia widok boczny segregatora, górna część fig. 2 przedstawia widok zdołu, dolna część zaś — widok zgóry segregatora, fig. 3 i 4 przedstawiają szczegóły segregatora.

Na fig. 1 — 4 oznaczono cyfrą 1 podstawę segregatora, wykonaną najlepiej z metalu i zaopatrzoną na obydwóch końcach, to jest na krótszych bokach, w kołnierze 2, zagięte wdół i skierowane ku sobie. Kołnierze te służą do umocowania podstawy 1 przy pomocy małych nitów na tekturowym grzbiecie okładki segregatora. W celu ułatwienia nitowania w podstawie 1 wykonane są otwory 3, posiadające większą średnicę, aniżeli otwory w kołnierzach 2, ażeby można było podstawić narzędzie podpierające.

Na górnej powierzchni podstawy 1 jest osadzony w znany sposób dający się odchyłać pałak 4, który w położeniu zamkniętem jest zabezpieczony zapomocą zatrzymu 5. W tym celu poprzeczny pręt 4' pałaka 4 jest odpowiednio wygięty, jak to przedstawiono na fig. 1, ażeby ułatwić ominięcie płyty zamocowującej zatrzymu 5, umieszczonej na górnej stronie podstawy 1. Dzięki temu jest umożliwiony łatwy dostęp do zatrzymu także w razie całkowitego zapełnienia segregatora. Taka budowa umożliwia umieszczenie na dolnej stronie podstawy 1 poniżej opisanej przekładni dźwigniowej do równoczesnego uruchomienia obydwóch pałaków przedłużeniowych, co nie było możliwe w dotychczas znanych segregatorach tego rodzaju.

Obydwa swobodne końce pałaka 4

przechodzą w poziome trzpienie 6, które w razie przechylenia pałaka w otwartym segregatorze przyjmują w znany sposób położenie, prostopadłe do podstawy 1. Te poziome trzpienie 6 współdziałają z dwoma bocznie obracającymi się pałakami przedłużeniowymi lub trzpieniami przewodniczymi 7, które w zamkniętym segregatorze stanowią narządy zaciskowe, po obroceniu zaś o 90° tworzą narządy przewodnicze i stanowią przedłużenie poziomych trzpień 6. Trzpienie przewodnicze 7 pozostają poziome, to jest równoległe do powierzchni podstawy 1, w obydwóch położeniach roboczych, aczkolwiek w położeniu zamkniętem, przedstawionem linjami przerywanymi, ustawiają się one prostopadle do trzpień pałakowych 6. Natomiast w otwartym położeniu obrotowe trzpienie 7 stanowią przedłużenie trzpień pałakowych 6 (co oznaczono na rysunku linjami pełnemi), a mianowicie do czasu, kiedy pałak 4 zostanie przechylony w pionowe położenie, przedstawione linjami pełnemi.

Trzpienie przewodnicze 7 są według wynalazku połączone ze sobą zapomocą dwóch drążków 8, których wewnętrzne końce połączone są przegubowo ze środkowym ogniwem 9, osadzonym obrotowo na czopie 10. Zewnętrzne końce obydwóch drążków 8 są połączone przegubowo z rozwartokątnymi zagięciami 7' trzpień przewodniczych 7, przy czym te zagięte ramiona 7' są umocowane obrotowo zapomocą czopów 11 na podstawie 1. Z takiego wykonania wynika, że wystarczy obrócenie jednego z dwóch trzpień przewodniczych w kierunku strzałki w położenie, przedstawione linjami przerywanymi, aby równocześnie drugi trzpień przewodniczy 7 został obrocony w kierunku przeciwnym.

Zamiast łączenia drążków 8 ze środkowym ogniwem łącznikowym 9 można zastąpić tylko jeden drążek 12, który, jak to

przedstawiono na fig. 2 linjami przerywanymi; połączony jest przegubowo ze swobodnym końcem jednego ramienia dźwigniowego 7' oraz z wygiętym pod rozwartym kątem końcem drugiego ramienia 7'.

Zwrócone ku sobie i leżące naprzeciw siebie końce obydwóch współdziałających ze sobą trzpień 6 i 7 są w znany sposób wykonane tak, że ich wzajemne zaczepienie się oraz wzajemne prostolinijne przedłużenie jest zapewnione zapomocą uskokowego (fig. 4) lub ukośnego (fig. 3) ukształtowania końców.

W celu całkowitego wyzyskania szerokości grzbietu segregatora obydwa trzpień prowadnicze 7, w pobliżu ich przegubowego połączenia zapomocą czopów 11 z podstawą 1, są załamane pod kątem rozwartym (fig. 2), aby trzpień pałakowy 6 pozostawały swobodne na całej długości wtedy, gdy trzpień prowadniczy 7 są zacisnięte, to jest znajdują się w położeniu, przedstawionem linjami przerywanymi.

Wielkość wychylenia trzpień prowadniczych 7 jest według wynalazku jednakoowa w obydwóch ich skrajnych położeniach i jest ograniczana zapomocą obrzeży 1', stanowiących oporki i umieszczonych na krawędziach podstawy 1, wskutek czego mogą być pominięte łatwo się łamiące występy, wytwarzane zwykle zapomocą wytłoczenia z podstawy 1.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Segregator do listów z dwoma wspólnie odchylanymi trzpieńcami lub pałakami segregującymi, które w położeniu zamkniętem są poziome, oraz z dwoma pałakami przedłużeniowymi, odchylanymi o 90° w płaszczyźnie poziomej i połączonymi

ze sobą pod podstawą zapomocą łącznika, sprzężonego z ich rozwartokątnymi zagięciami, znamienny tem, że pałaki przedłużeniowe (7) są jednocześnie odchylane w kierunkach przeciwnych.

2. Segregator według zastrz. 1, znamienny tem, że oś wahań (11) każdego pałaka przedłużeniowego (7), umieszczona w obrębie rozwartokątnego zagięcia (7') tego pałaka, znajduje się w takiej odległości od płaszczyzny, prostopadłej do podstawy i przechodzącej przez pałak przedłużeniowy, która jest równa w przybliżeniu odległości osi wahań od przedniego brzegu podstawy.

3. Segregator według zastrz. 1 i 2 ze znanym pojedynczym łącznikiem pałaków przedłużeniowych, znamienny tem, że ten pojedynczy łącznik (12) jest połączony z rozwartokątnym zagięciem jednego pałaka po jednej stronie odpowiedniej osi wahań, a z zagięciem drugiego pałaka — po drugiej stronie drugiej osi wahań.

4. Segregator według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że posiada dwa łączniki (8), połączone zewnętrznymi końcami z końcami rozwartokątnych zagięć (7') pałaków przedłużeniowych (7), wewnętrzne zaś końce łączników są połączone z dwoma końcami dwuramiennego ogniwa (9).

5. Segregator według zastrz. 1 — 4, w którym do ograniczenia ruchu wahadłowego pałaków przedłużeniowych służą dwa zderzaki, umieszczone na podstawie, znamienny tem, że zderzakami są końce znanych prostopadłych zagięć przedniego i obydwóch bocznych brzegów podstawy (1).

Václav Vlasák.

Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

